

О, здравей ти, Русю мощна,
светът трепна от твоя глас.
Скюки, царице полунощна,
зовем те ний, ела към нас!

България сега те вика.
Частъ настана; твой завет
и твойта мисия велика
да ги изпълниш в тоя свят!

Смирненски отрази на широк исторически фон най-голямото събитие в нашата епоха — Великата октомврийска социалистическа революция. Той сравнява подвига на борците в Русия с най-великите легендарни подвизи на масите и на отделните личности в миналото.

Да бъде крепка, братя,
десницата ви свята!
Вий първи в тъмнината
запалихте звезда.

По време, когато руската революция вълнува широките народни маси, посрещана на шик от буржоазията, Смирненски изрази вярата на българските трудещи се в победата на руските работници и във великото им съзидателно дело. Руският пролетариат ръководи световното освободително движение — Москва е звездата на новите времена.

Причината за тая общност в израза на българо-руската дружба трябва да търсим дълбоко в историята на народа ни. Вазов възпя прогресивната мисия на Русия в 60-те и 70-те години на миналия век, когато тя помагаше за разчистване на феодалните остатъци на Балканите. Смирненски възпя подвига на руските работници, когато революционното движение се премести от Запад на Изток, когато наистина Москва стана ръководител и пътепоказател на световния пролетариат, разкривайки историческата посока, по която трябва да върви и народът ни.

„Децата на града“, „Жълтата гостенка“, „Зимни вечери“ показват състрадателното отношение на поета към народа. Тази традиция откриваме още в творчеството на първите създатели на литературата ни — Любен Каравелов, Петко Рачов Славейков и т. н., както и в цялата ни следосвобожденска литература. Наистина Смирненски видя новите жертви на социалната неправда, но с живо отношение към съдбата на народа.

Смирненски написа прекрасната си „Приказка за стълбата“ — сатира-самокритика, насочена срещу ония представители на народната маса и на движението, които, заслепени от еснафски цели, губят от погледа си перспективата на историята. В тази „Приказка за стълбата“ сякаш говори гласът на Ботевата сатира.

Съществува разлика между Смирненски и литературата преди него. Смирненски отразяваше една нова действителност — дейст-